

Pesem o kanarčku.

Marija ziblje Jezusa,
oj, Jezusa, Zveličarja.
V zibelki rewni Jezus spi,
obraz se mehko mu smeji.
Ljubezen sladka diha vanj,
ljubezen polna sladkih sanj.
S cvetočega drevesa pa
rumena ptička priskaklja.
Na zglavju mehkem postoji
ob Jezusovi glavici.
Marija ziblje Jezusa,

kanarčku tiho šepeta:
»Zapoj, kanarček, Jezusu,
oj, Jezusu, Zveličarju!«
Kanarček plaho kljun odpre
in peti Jezusu začne.
V zibelki Jezus se zbudi,
kanarčka zdaj blagoslovi:
»Naj pesem tvoja se glasi
najlepše v svet vse žive dni.
Ljubezen božjo oznanjuj,
ki v srcih vseh ljudi kraljuj!«

Sicherl Janko:

Mladina na smučeh.

Nova zima je letos kaj kmalu pokukala v dolino in zdramila je mlade smučarje. Ti so se hoteli tako rekoč kar po kopnem smučati, posebno še ker so bili lansko zimo tako prikrajšani za belo zimsko veselje.

Mihec, mladi navihanček, je brž drl pod streho po smučih in palice. Čeprav trdi, da je velik športnik, je imel mnogo opravka, da je uredil svojo zanemarjeno smuško opremo, na katero je med počitnicami popolnoma pozabil. Kako tudi ne! Saj je vse dni brcal žogo, tičal kakor riba v vodi in dirjal s kolesom po cesti, da so imeli celo starši sitnosti radi njega na policiji, ker se je pregrešil zoper policijske predpise.

Sicer Mihcu, ki je velik športnik, ni mnogo do predpisov, urnikov, nalog in učenja. Kaj še! To mu je postranska stvar. Le poslušajte, kako misli o športu.

»V dobi športa zdaj živimo,
za rekorde se borimo.
Uspehi olimpijade niso nič,
jaz drugačen sem vam ptič,
Brez predpisov okrog dirjam,
kdor jezi se, ga ozmerjam,
kar po cesti žoga šviga,

gól v steklo — kaj me briga.
Drsam, smučam se po cesti,
čeprav kaznivo to je v mestih.
Skačem urno kakor maček,
kaj bi Novšak, Smolej, Praček.
Hokej meni je igrača,
streljam góle kakor prača.

Tek in slalom pa še smuk,
to zabaven je pouk.
Kaj učenje, pusta šola,
šport, to naša je parola!
Na olimpijado pojdem na Japonsko,

tam bom dirkal prav po konjsko.
Američane, Japonce in Kitajce,
napodim ko plašne zajce.
Vse uženem v kózji rog,
saj sem športnik urnih nog.«

Tak športnik je Mihec. Mislim, da med vami ni divjih športnikov. Če pa je kdo, bo pa kmalu spredidel, da ni na pravi poti. Pametno pot pa ubira Tone iz Bohinja, ki se mnogo giblje v lepi planinski naravi, o kateri pravi pesem :

»Mi Bohinjci sredi raja,
radost sladko uživamo,
hladna sapica izhaja,
tu Savico pijemo.
Rožce krasne, zvezde jasne,
mične tukaj vidimo.
Po jezeru ribce igrajo,

gladko plava ladjica,
ptice spevajo po gaju,
žlahtna raste travica.
Triglav kralj je naš planine,
premogočni star očak.
Ta navduši svoje sine,
nepremagani mejak.«

Da, navdušen planinec, drsalec, sankoč in smučar je Tone, ki živi svoje športno življenje takole :

Moje igrišče je mehka travica,
kjer v planini se pase kravica.
Visoke so gore, strm je breg,
dolge so zime, visok pade sneg.
Kravica lačna muka doma,
hajd na planino, je treba sena.
Kidamo sneg, poje lopata,
urnih sva rok jaz in pa ata.
Iz senika seno na sani,
samotež hitro v dolino brzi.

Kadar je treba, dobro zaviram,
krepko z nogami v sneg se opiram.
— V šolo pa pot vso presmučam,
čudom se čudim prelenim bučam,
ker sapa, snežinka jih močno plaši,
ne da se jim v šolo, držé se peči.
— Jezero kadar zamrzne Bohinjsko,
drsalicu obujem svetlo, kovinsko,
skrajšam si pot z brega na breg,
gladek je led, drsalec sem vnet.

Tako je, fantje! Šport je danes res razširjen povsod. Mladina ljubi posebno zimski šport. Z zanimanjem in veseljem se ga je poprijela.

L. 1936. je bilo olimpijsko leto. Ves svet je tekmoval in meril telesne moči. Zimska olimpijada je bila največja zimskošportna prireditvev, kar jih je doslej videl svet.

Spored je bil nenavadno pester. Deset dni so se vršile razne tekme, kakor: tek na daljavo 18 km, vztrajnostna tekma na 50 km, štafeta tekma 4×10 km, smuk, slalom, umetno drsanje, hoki na ledu, sankanje z bobom, tek vojaških patrolj, streljanje na ledu itd. Te moderne, rekel bi, umetne panoge zimskega športa sem obravnaval že v lanskem Vrčcu. Letos bom napisal nekaj o koristnih zimskih športih, ki naj jih goji predvsem tista naša mladina, ki živi skromno v krajih, kjer ni športnih društev, pač pa mnogo nadebudnih mladih fantov, ki prežive vso zimo ne samo v snežnem veselju, ampak tudi v snežnih težavah. Pomislite, da je naša domovina predvsem gorata. Da so po vseh hribih raztresene vasi, zaselki in posamezne hiše. Mogoče je do soseda četrt ure daleč. V šolo dve uri in v cerkev včasih še več. Pozimi zapade mnogo snega. Pot je slaba, sneg se udara. Treba je daleč po opravkih, v šolo. Tu pridejo do veljave smučiči kot prometno sredstvo. Drugo važno prometno sredstvo v gorskih vaseh so sani. Drva, les, seno, vse je treba zvoziti predvsem po-

zimi, saj so gorska pota poleti največkrat tako slaba, razdejana od hudo-
urnikov, da je po kamenitih razdrapanih potih vsak promet z vozom
skoraj nemogoč. Vozniki bi pokončali mnogo voz in bi bili še v življenjski
nevarnosti. Zato se ne čudimo gorjancem, ki prosijo Boga, naj pade po-
zimi pravočasno sneg, da jim olajša zimske vožnje. Na jezerih in večjih
vodah pa pride v poštev tudi drsanje po ledu. Blejsko jezero zamrzne in
tedaj, ko je debelina ledu dovolj močna, jo uberejo tudi vozniki s konji
in tovorom brez skrbi čez jezero po bližnjici na drugo stran jezera.
Mladina pa šviga sem ter tja, nikamor ni daleč, led je tako gladek, za-
prek ni — kar naravnost, kamor si poželi oko.

Smučanje. Zanimiva je zgodovina smučarstva. Severni narodi so
najprej za hojo po snegu uporabljali krplice. Te podolgovate ali okrogle
obročje so natikali na noge, da se niso pogrezali v debelem snegu. Po-
časi so šele nastale smuči. To prometno sredstvo se je polagoma razširilo.
Danes seveda si je smučanje kot šport osvojilo svet, saj je to najlepši
zimski šport. Pri nas smučanje ni nov pojav. Na Blokah je bilo že v
XVII. stoletju zelo razvito. Zato imamo pisane dokaze. Zgodovinar Valva-
sor nam poroča, da je smučanje na Blokah stara navada. Slovenci imamo
zato tudi lepe, pristne domače smuške izraze. Fantje, skrbno se ogibajte
nelepih tujk!

Predvojni smučarji so bili pri nas bele vrane. Danes pa lahko rečemo,
da je smučanje naš narodni šport. Staro in mlado, vse smuča. Kdor ne
more smučati, pa se mimogrede veseli, ko gleda smučarje. Posebno iz
srcá se nasmeje, kadar kak Cefizelj štrbunkne v sneg. Celó mamice smu-
čajo, v mislih seveda, in se z otroki vred vesele.

Sestra Francka, brat pa Pepček,
oba še otročiča mala,
žalostno na pragu stala,
smučarje občudovala.
Ata smučat ne pusti,
za otroka se boji,
da ne zlomita kosti.
Francka milo zájokala:
»Jaz bi lada smucat znala.«
Pravi Pepček: »Tihó bod',
v kleti je razpadel sod.
Doge krive naveživa,
v roke metlici vzemiva,

brž na smuko odhitiva.«
Krive doge navezala,
metle stare vse pobrala,
hajd, na smuk junaka mala!
Prvi smuk zares ni šala.
Večkrat v snegu sta tičala,
vselej urno se pobrala,
če mama gleda, sta se bala.
Mama gleda, huda ni,
le na tihem se smeji,
se tud' sama bi drsala,
če bi očka se ne bala.

Ej, pa tudi očka se je kmalu sprijaznil z mislijo, da je pametno
smučanje zdravo. O tem pa prihodnjic!

